podle odst. 2 § 56 ob. zř. jest věcí starosty, by usnesení ob. zast. provedl a podle § 10 ob. fin. nov. ručí za škodu způsobenou provedením neplatného usnesení ob. zast. s t a r o s t a, resp. jeho náměstek, který je provádí. Zodpovědnosti, která takto starostu postihuje, nemůže se starosta nijak zbaviti tím, že k provedení disposice zákonem nedovolené přibral si některé členy ob. zast.

Stížnost poukazuje také k tomu, že obec má chudobince zapotřebí, poněvadž domek, kde ústav tento dosud jest umístěn, má pouze 1 místnost a 2 komory a že jest v obci nouze o byty. Smysl této námitky je patrně ten, že obec plánku, který st-l dal zhotoviti, může upotřebiti, takže jí z nedovoleného počinu st-lova škoda vůbec nevzešla. Žal. úřad potvrdiv rozhodnutí osk vyslovující povinnost starosty k náhradě škody, přijal tím názor nižší stolice, že obec ze zřízení plánku nemá žádného prospěchu, ježto chudobince pro své chudé příslušníky nepotřebuje. Pro tento svůj úsudek měl žal. úřad ve spisech dostatečný podklad, neboť jak ze sdělení ob. úřadu v M. z 9. května 1924 vyplývá, má obec chudobinec o 3 místnostech, které se nalézají v dobrém stavu, chudých příslušníků nemá, takže tyto místnosti jsou pronajaty. St-l proti tomu ani ve stížnosti netvrdí, že by v obci bylo chudých příslušníků, kteří by měli býti umístěni v chudobinci. Z okolnosti však, že v obci jest nouze o byty, ještě nijak nenásleduje, že by bylo stavby chudobince zapotřebí. Nemohl proto soud shledati, že by skutkový předpoklad žal. úřadu, že stavby ob. chudobince pro obec zapotřebí není, a že tedy z opatření plánu stav. nemá žádného prospěchu, trpěl nějakou procesní vadou, ke které soud dle § 6 odst. 2 zák. o ss je povinen hleděti.

Č. 5702.

A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í. — S a m o s p r á v a o b e c n í: Rozhoduje o rekursu podaném do rozhodnutí osk, schvalujícího usnesení obecního zastupitelstva ve věci hospodářské správy obecní, nemůže zsv zrušiti ono usnesení obecního zastupitelstva, které rekursem napadeno nebylo.

(Nález ze dne 26. května 1926 č. 11.178).

V ě c: Otakar a Anna N. v B. (adv. Dr. Osk. Taussig z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran neschválení odprodeje obecní cesty.

V ý r o k: N a ř. r o z h o d n u t í z r u š u j e s e p r o n e z á k o n n o s t, p o k u d j í m. ž a l. ú ř a d z r u š i l u s n e s e n í o b e c n í h o z a s t u p i t e l s t v a v Ž. z 5. z á ř í 1 9 2 4, v o s t a t n í m s e s t í ž n o s t z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Ob. zast. v Ž. se usneslo dne 5. září 1924 zrušiti část obecní cesty č. kat. . . . v osadě B. a odprodati ji dnešním st-lům za účelem zcelení jejich usedlosti. Usnesení to, proti němuž opravný prostředek se žádné strany podán nebyl, bylo schváleno osk-í v K. ve schůzi konané dne 29. září 1924. Teprve proti tomuto usnesení podali někteří interesenti rekurs, v němž brojili proti zrušení veřejnosti zmíněné cesty

a žádali, aby zsv schválení udělené osk-í zrušil. Zsv zjistiv, že parcela č. kat. ... jest zapsána v seznamu veřejného statku jako cesta katastrální obce Ž., zrušil rozhodnutím z 1. března 1925 rozhodnutí osk i usnesení ob. zast. v podstatě z toho důvodu, že není přípustné činiti usnesení o prodeji obecní cesty, dokud cesta ta v řízení k tomu předepsaném nebyla zbavena veřejnosti.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Vyřizuje rekurs svrchu zmíněný zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím nejen rozhodnutí osk v K., nýbrž i usnesení ob. zast. v Ž. Avšak rekurs, nař. rozhodnutím vyřízený, namířen jest toliko proti schvalovacímu výroku osk, není v něm však žádáno zrušení usnesení ob. zast., proti němuž ostatně opravný prostředek ke stolici bezprostředně nadřízené s žádné strany nebyl podán.

Zrušil-li tudíž žal. úřad ve funkci vyšší instance odvolací usnesení ob. zast., ačkoliv usnesení toto opravným prostředkem v odpor vzato nebylo, nešetřil podstatné zásady správního řízení opravného, dle níž vyšší stolice jest povolána zkoumati v řízení opravném akty stolic nižších jen k zakročení strany a nikoli z moci úřední.

Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud jím žal. úřad zrušil usnesení ob. zast. v Ž. z 5. září 1924, již z tohoto důvodu pro nepříslušnost zrušiti podle § 7 z. o ss, aniž bylo třeba zabývati se otázkou, zdali žal. úřad jakožto vyšší stolice odvolací jest povolán přezkoumávati akt správní, který bezprostřední stolicí odvolací, nebyv před ní vzat v odpor, instančnímu zkoumání nebyl podroben; že by však žal. úřad, ruše usnesení ob. zast. byl chtěl použíti moci dozorčí, není v nař. rozhodnutí ani slovem naznačeno, pročež nss neměl příčiny zkoumati, zdali a za jakých předpokladů bylo by snad lze výrok žal. úřadu zachovati v platnosti jako akt moci dozorčí.

Stížnost domáhá se ovšem i zrušení výroku žal. úřadu, jehož předmětem jest schvalovací akt osk. V této části nemohl jí však nss dáti za pravdu.

Usnesením, aby část řečené obecní cesty byla zbavena veřejnosti a prodána dnešním st-lům, vyslovilo ob. zast. zřejmě úmysl, prodati st-lům pozemek, tak aby jím tito mohli svobodně nakládati (arg. slova: »za účelem zcelení jejich usedlosti«), tedy do plného, veř. užíváním neobmezeného vlastnictví.

Osk schválila však toto zcizení ob. pozemku bez všeliké výhrady, nemajíc před sebou průkazu o tom, že pozemek tento jest již vyloučen z veř. užívání, a schválila tedy zcizení části obecní cesty zcela absolutně, tedy i pro případ, že zrušení veřejnosti této části cesty nebude dosaženo. Obsah usnesení ob. zast., který je zřejmě podmínečný, a obsah schválení, osk-í uděleného, které je nepodmínečné, se tedy nekryjí. Žal. zsv pojal, jak z odůvodnění jeho rozhodnutí je patrno, výrok osk jako akt úřadu vykonávajícího dohled nad hospodářstvím obecním, a jen s tohoto hlediska jej zkoumal, proti čemuž stížnost nic nenamítá. Zrušil-li pak schvalovací akt osk, kterým se bezpodmínečně schvaluje podmínečné usnesení ob. zastupitelstva, protože podmínka, t. j. zrušení veřejnosti zcizovaného pozemku, není splněna, nelze nalézti, že by rozhodnutím tímto byl porušen zákon. — — —